

Gjennom de siste årene har jeg filosofert mye over hvem vi er, og hvem vi fremstiller oss som på nett.

I vår- , sommer- og høstmånedene er vi travelt opptatt bak egne gjerder. Men når siste potte er ferdig vasket ☐ eller snøen kom og justerte ryddeplanene, da trekker vi endelig innomhus. Før internett var dette tiden for nylesing av hageblader og stabler med hagebøker i godstolen, i fred og ro. Og kontemplasjon og drømmer foran peisen. Eller simpelthen en tid for helt andre hobbyer og avkobling fra hele hagen.

Nå er vinteren for mange av oss den mest sosiale hageperioden. For nå har vi endelig tid til å fikse bildene i Photoscape og formulere spørsmålene vi aldri rakk å tenke skikkelig gjennom mens vi stod bottoms-up i bedet. Nå er det tid til å blogge om planer og drømmer, og om hva-som-gikk-galt. Det er tid for å lese egen og andres blogger i ro og mak en stormfull ettermiddag, i stedet for å skumme de

viktigste når ungene er lagt. Det er god tid til å kommentere hos hverandre, surfe rundt på forumet, bytte frø og kanskje til og med gå på besøk i rene klær. Og til å sende hverandre lenker om spennende nettbutikker...

I desember 2005 fant jeg chatten til Hagegal. Da hadde jeg allerede tre års fartstid som blogger. Den første bloggen startet jeg hovedsaklig fordi det var viktig å lære om såkalte "sosiale medier" på grunn av jobben min. En stund etter at jeg fant chatten, oppdaget jeg forumet og hagedagbøkene, og fikk nicked jeg bruker nå. Et par ÅR etter det igjen, oppdaget jeg forsiden, og resten av Hagegal, og da ble jeg sant og si ganske flau over hva jeg ikke hadde visst. Og mange brikker falt på plass! For eksempel skjønnte jeg hvorfor enkelte ble fornærmet over at jeg oppfattet dem som helt fremmede! Og jeg oppdaget dette med kontoen og pengestøtte. På tide, kunne man jo si. Men med lite tid og alltid dårlig samvittighet for å bruke tida SÅ unyttig, gikk jeg i min egen lenke-løype, og tok meg ikke tid til å klikke utenom.

I alle samfunn finnes ulike typer mennesker og institusjoner. Som i samfunnet forøvrig, sender vi signaler til hverandre, mer eller mindre bevisst. Ta nicked, for eksempel. Noen velger saklig beskrivende nick, andre mer fargerike. For min egen del var fornnavnet mitt opptatt da jeg skulle registrere meg. Så har jeg etternavn på H, og når H en stod der, var jo sonebetegnelsen snublende nær. AnitaH2. Hvem jeg er og ca, men bare ca, hvor jeg er. Godt nok beskrivende her inne på "Gal". Men fullstendig

malplassert hvis jeg er innlogget og svarer på mine kollegers bibliotekblogger. Turbolotte har vært smartere og valgt et nick som kan brukes overalt. Og ingen er i tvil om hva slags dame hun er. Eller vet vi det? Bor jeg virkelig i sone 2? Er Turbolotte gira og sprudlende, slik nicket gir inntrykk av? Hun kunne jo hett Rose-Lotte, ville vi oppfattet henne annerledes da? Ville vi blitt mer eller mindre overrasket når vi møtte henne?

I ei bygd har du noen som setter i gang ting, men som fort går lei. Andre er flinkere til å drive noe videre, men har ikke så mange ideer selv. Noen kan dette med å fronte en sak og få med fler, og atter andre deltar trofast og takknemlig på alle møter, men uten å være med på drift. Og noen deltar, men klager og er kritiske i krokene, kanskje uten å løfte en finger for at noe skal bli bedre. Slik blir det på Hagegal også. Noen spør. Noen øser av kunnskapen sin, den være seg faglig eller teknisk. Det som fascinerer meg med tema-baserte forum som Hagegal, er at det nesten alltid finnes en eller annen som faktisk ER ekspert på det jeg lurer på. Som kan supplere oppslagsbøkene. Og jeg lar meg villig imponere, enten det gjelder brennesler, vanningsystemer eller muring. Noen svarer når de bare tror de vet noe, og det kan i verste fall være ganske farlig! Mens andre må være bombesikre før de tør å gi et lite pip. Og selv da vil de legge til at i alle fall går det i min hage, selv om det kanskje ikke er etter boka. Så har du de som kan si å, det lurer jeg også på. Kanskje fordi de er impulsive mennesker som faktisk lurer på det samme, eller fordi de ikke vil at den som spør skal føle seg

alene om å lure. Og noen fordi de gjerne vil ha en ekstra prate-stjerne. Og hva er det nå som gjør at vi vil ha det?

Mange forum registrerer aktivitet, og gir ulike belønninger for deltakelse. Det gir en intern status. I fag-delen av mitt liv er det nærmest forbudt å å «bare være enig med siste taler» online, det oppfattes som støy hvis du ikke kommer med «noe originalt i tillegg».

Men på et sosialt forum er det med på å støtte og bygge allianser.

I det virkelige livet har vi klær, biler (eller sykler), vesker (eller handlenett) og hus å vise oss fram med. Her inne har vi et bilde, og kanskje et sitat i tillegg til nicket. Sitatet kan være Shakespeare eller Capek, Bibelen eller Ghandi. Kanskje et dikt av Børli. Eller noe helt annet. Men det er alltid noe vi ønsker å forbindes med, noe vi vil by på eller stå for.

Mange av oss som hadde hagedagbøker tidligere, er mindre på Hagegal og mer på blogg med hverandre etterhvert. Og på bloggene er det store muligheter for å personalisere.

Overskriftene vi velger, hvilke «leker» vi er med på, bilder, fargebruk og fonter. Vennene kan vi vise fram via lister over andre blogger, og vi ser hvor populære vi er på antall «følgere».

En bisetning om varmkomposten, så signaliserer vi at vi er miljøbevisste. En lenke til en spennende nettbutikk, og vi får vist hva slags smak vi har. Barn, fritidsaktiviteter, hobbyer, kulturhendelser, politiske ytringer. Alt er med på å gi et bilde av hvem vi er, eller kanskje et bilde av oss slik vi ønsker å være. Det finnes hageblogger om «Mor og katten» der mann og barn

er et ikke-tema, selv om forfatteren slett ikke er singel og barnløs, og heller ikke lever kun i hagen. Hun har bare valgt ett fokus, og holder seg til dét. Det er ikke usant. Det er utvalg. Andre rapporterer fra det meste. En blogger innrømmet at hun kunne finne på å smykke seg med hvor travelt hun hadde det. Noen av oss blir bekymret om NN ikke har blogget i løpet av siste uka...

På en del store nettsamfunn har du folk med fremmede agendaer. Vi vet alle at handlelister er smittsomme, spesielt hvis de er klikkbare med bilde. Vi simpelthen bare MÅ ha det! Og så er det bare ett klikk eller to unna! Det finnes folk som har [dette som jobb](#), eller som meler sin egen kake på annet vis. Ville vi vite om det hvis dette skjedde på vårt forum? Ville det gjøre noe? Jeg har selv nevnt på et hagesenter at jeg skrøt av dem på bloggen min, og servicen ble definitivt ikke dårligere av det.

Jeg er ikke ute etter å mistenkeliggjøre noen, langt de fleste av oss er oppriktig glade over å ha funnet noe snadder, og vet at dette er stedet for å dele gleden med noen som faktisk forstår at ti ulike iris (eller dagliljer eller rhododendron eller roser) er alt for lite. Selv i en trang rekkehusage.

En ting som er ganske ulikt det fysiske livet, er

trøst og støtte. Hvor mange klemmer har du fått fra folk i din fysiske verden den siste uka? Gir du et lite vink på bloggen om at det er oppoverbakke og nordavind, får du oppmerksomhet fra både de du ofte har kontakt med, og fra folk du ikke vet hvem er. Folk du ikke visste om leser faktisk bloggen din... De deler også gode råd med deg. Terskelen er lavere □ kanskje fordi vi slipper å se hverandre i øynene mens vi □ klemzer□ i vei? Og litt i samme gate: Hvor mange av oss får awarder for design, innhold, vennskap og hva nå alle prisene er dedikert til i det virkelige liv? Er det rart folk blir nettavhengige? Mulig jeg har en minusvariant av venner, sjefer og kolleger, men de pleier altså ikke å fortelle meg særlig ofte ansikt til ansikt at jeg er flott og spennende og modig. For å nevne noen av superlativene som man kan få online. Ikke er jeg spesielt flink til å øse slikt over

mine nærmeste selv heller, hvis jeg skal være helt ærlig. Men online, ja dét blir noe annet!

Selv om starten var virtuell, har Hagegal fått ganske mange fysiske avleggere etterhvert. Vi har lokale Hagegal-grupper, vi drar på treff, vi sender frøbokser og vi har hemmelige hagevenner. For å nevne noe. Enn så lenge er nå vi mennesker mest knyttet til det fysiske. Men jeg har tenkt av og til, at det ville vært spennende å lage en hagevenn, dikte inn en forhistorie, støtte opp autensiteten med lenker og ymse bilder av ulike

lekkerbiskener. La denne vennen bestille planter og andre festligheter, kommentere hos oss alle, og blogge i vilden sky. Og så etter et års tid sjekke hvor mange som synes de "kjenner" dette ikke-eksisterende mennesket. Jeg tror vi kunne bli lurt, noen hver. Gerilja-teater i bloggform.

Jeg har også filosofert rundt å bli "schizofren" på nett. Ha én dr. Jekyll og en annen Mr Hyde-profil, for etter en stund å vise tydelig at vi er alle både og.

Det finnes rot og mindre delikate partier i de fleste hager, og det finnes suksesser i det verste villniss. Vi kan ha lekke planer og tragiske, strandede prosjekter. Men bare skrive om det vellykkede i den ene bloggen. Og litt hjelpeløst om det andre i en annen blogg. En rose i nærbilde har ikke stråleflekk etter hva vi kan se, den ser ikke ut til å være beskjært feil, og □ den står

ikke nødvendigvis i min egen hage. Men den kan like fullt være en del av min drøm! Alt kommer an på skribent og fotograf, og inntrykket du vil gi. Og når vi blir fysiske, da kommer denne: □ Ja det SÅ jeg at du sa...! Eller skrev...!□ Denne setningen hører til i våre nye samfunn. Jeg leser meg gjerne opp før møter i den lokale

gjengen: Da må man altså først innom et antall blogger. De fleste av dem følger jeg, men jeg abonnerer ikke nødvendigvis på kommentarene. Så må man innom Facebook og skrolle ned et par dager for sikkerhets skyld. Helst skulle man hengt rundt på Hagegals forum

et par kvelder, også. Så man var sikker på å være oppdatert før man treffes.

For nå som vi har blitt nettborgere, vet vi om hverandre, vi hagegale. Og dere er jammen enda hyggeligere, enda mer sjarmerende og utrolig mye mer

flerdimensjonale enn vi
viser oss på nett!

PS: Artikkel om hage
og internett i siste
nummer av
Hagetidende!